

[Jes Lunde]

ning så langsomt – med ca. 15.000 om året – at hvis man skal have arbejdsløsheden væk, vil det tage over 20 år. Hvad er det da for en politik at føre?

Samtidig fortæller vismændene, at det koster dyrt på betalingsbalancen derved, at det overskud, som vi har nu, bringes helt ned på omkring 12 mia. kr. i 1996, og det er på grund af, at det en vanvittig dyr måde, regeringen fører politik på. Det er måske populært nogle steder at øge det private forbrug, men det koster dyrt på betalingsbalancen, og det giver ikke særlig meget beskæftigelse.

Hvis regeringen havde brugt de samme penge på uddannelse, på at fjerne problemer i den offentlige sektor, hvor der er uløste opgaver, på bedre orlovsordninger og på en bedre arbejdsfordeling, kunne det have fået en meget større effekt med hensyn til arbejdsløsheden, og det er en gåde for os i SF, hvorfor regeringen ikke vælger den form for politik, som giver den største indsats over for arbejdsløsheden, frem for en forbrugsfest.

Finansministeren (Lykketoft):

Jeg tror, der er et par misforståelser – eller for hr. Fogh Rasmussens vedkommende viderebringelse af falske forestillinger – som bør rettes straks fra starten af debatten.

Jeg mener faktisk, det er meget usympatisk, at hr. Fogh Rasmussen kommer med et tal på 30 mia. kr. i stigning i de offentlige udgifter, og det er det, fordi 12 mia. kr. af dem er den rent tekniske virkning af omlægningen, bruttoficeringen, af en række sociale ydelser.

Jeg husker forhandlingerne i 1990 med den daværende regering og den daværende finansminister om at gennemføre den samme type omlægninger. Jeg husker også, at vi var fuldstændig enige med den daværende regering om, at den form for tekniske virkninger skulle vi selvfølgelig ikke banke hinanden oven i hovedet med som en stigning i de offentlige udgifter.

Der er jo ikke nogen realitetsændring i de 12 mia. kr. Hvis man renser for disse virkninger af bruttoficeringen – således som det omhyggeligt er gjort i de publikationer, der er udsendt af regeringen – så kommer man til det interessante resultat, at stigningen i de offentlige udgifter var større fra den finanslov for 1992, som KV-regeringen havde ansvaret for, til den fi-

nanslov for 1993, som KV-regeringen også havde hovedansvaret for, end de har været fra 1993 til 1994.

Så kunne vi nu ikke blive fri for at banke hinanden oven i hovedet med den form for argumenter, som vi godt ved ikke holder, ikke har bund i virkeligheden?

Også af en anden grund er det ikke godt at viderebringe falske forestillinger om, at der er noget, der fosser ud, at der er nogle udgifter, der ikke er styr på: Der kan jo være folk ude i den store verden, der ikke har sat sig ordentligt ind i det, og som fæster lid til det, og derfor kan det jo koste det danske samfund ganske betydelige midler, at sådan nogle falske forestillinger breder sig, og det er der da ikke nogen af os der kan have nogen interesse i.

Jeg går ud fra, at vi på tværs af de skillelinjer, der er mellem os partipolitisk, har en fælles interesse i at gavne Danmark, har en fælles interesse i ikke at medvirke til hysteri omkring den danske rente eller den danske valuta på et grundlag, der ikke passer.

Skulle vi ikke give hinanden et håndslag på, at den fælles interesse har vi trods alt?

Når jeg så er heroppe, vil jeg bare sige én ting – jeg skal ikke omtale hele debatten, men fru Anne Birgitte Lundholt havde på en måde også en lidt skæv vinkel på, hvad der var sagt om Det Økonomiske Råds formandskabs rapport i går fra min side. Så lad mig lige bringe det på ret kurs også, for at det ikke skal være et tagselvbord i debatten.

Jeg vil bare sige om Det Økonomiske Råds formandskab, at det er tankevækkende, at det, der forklarer forskellen mellem formandskabets og vores, regeringens, regnestykker om væksten, beskæftigelsen og betalingsbalanceudviklingen, alene er en væsentligt dårligere vurdering af eksportudviklingen, som ikke knytter sig til nogen særlig forskel i bedømmelsen af den danske konkurrenceevne, men knytter sig til en forskellig vurdering af, hvordan de europæiske konjunkturer udvikler sig, og dér er det altså vore tal, der ligger nærmest de tal, som Europa-Kommissionen har lagt frem, og de tal, som OECD har lagt frem.

Jeg tror simpelt hen, at forskellen skyldes, at selv om formandskabets rapport er udkommet senere, så er den udarbejdet tidligere end de regnestykker, regeringen har fremlagt.